

Sygn. akt V GC 236/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Maciej Rzewuski,
Protokolant:	stażysta Arkadiusz Koziół

po rozpoznaniu w dniu 06 marca 2017 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa Z. J.

przeciwko (...)Bankowi (...)w J.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. pozbawia wykonalności w całości tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego numer (...) z dnia 24 listopada 2009 r. wystawionego przez (...)Bank (...)w J. przeciwko Z. J., zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w (...)z dnia 19 stycznia 2010 r., I Co 1091/09,

II. zasądza od pozwanego (...)Banku (...)w J. na rzecz powoda Z. J. kwotę 14.417,00 (czternaście tysięcy czterysta siedemnaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...)Banku (...)w J. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Olsztynie kwotę 89.373,00 (osiemdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt trzy 00/100) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu, od obowiązku uiszczenia której powód został zwolniony.

/SSR del. Maciej Rzewuski/

Sygn. akt V GC 236/16

UZASADNIENIE

Powód Z. J. wniósł pozew przeciwko (...)Bankowi (...)w J., domagając się pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 24 listopada 2009 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w (...)z dnia 19 stycznia 2010 r., I Co 1091/09. Wniósł też o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przewidzianych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 24 listopada 2009 r. pozwany Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), stwierdzający wymagalne zobowiązania powoda z tytułu zawartych między stronami umów kredytowych: nr (...) z dnia 8 czerwca 2005 r., zmienionej aneksami z 17 marca 2006 r., 20 czerwca 2006 r., 8 siernia 2006 r. i 31 maja 2007 r.; (...)z dnia 24 sierpnia 2006 r., zmienionej aneksem z 31 grudnia 2008 r.; (...)z dnia 23 listopada 2006 r., zmienionej aneksami z 23 stycznia 2007 r. i 25 kwietnia 2008 r.; (...)z dnia 27 czerwca 2007 r., zmienionej aneksami z 18 czerwca 2008 r. i 31 grudnia 2008 r. Tego samego dnia, tj. 24 listopada 2009 r. pozwany złożył pisemne wypowiedzenie warunków wymienionych umów kredytowych z postawieniem kredytów w stan natychmiastowej wykonalności.

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2010 r., I Co 1091/09, Sąd Rejonowy w (...) nadał wskazanemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności. Na podstawie tego tytułu wykonawczego pozwany wszczął postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w (...) M. K. (Km 2476/15). Powód wskazał, że wszczęcie postępowania egzekucyjnego nastąpiło w czasie, gdy roszczenia objęte tytułem wykonawczym były już przedawnione. Nadmieniał, że z chwilą wypowiedzenia przez pozwanego Bank wyżej opisanych umów kredytowych, wszystkie niespłacone raty kredytów stały się wymagalne z upływem okresu wypowiedzenia i od tego momentu zaczął biec trzyletni termin przedawnienia. Wprawdzie wobec złożenia przez pozwanego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu doszło do przerwania biegu przedawnienia, to jednak skoro klauzula taka została nadana dnia 20 stycznia 2010 r., to roszczenie przedawniło się z dniem 20 stycznia 2013 r. Wniosek pozwanego o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie wyżej opisanego tytułu wykonawczego został złożony dopiero w drugiej połowie 2015 r. Jako podstawę prawną żądania wskazano przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Nadto powód stwierdził, że bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) został wystawiony przez pozwanego zanim upłynął okres wypowiedzenia wskazanych w jego treści umów kredytowych. Roszczenia objęte tym tytułem stały się bowiem wymagalne dopiero z upływem okresu wypowiedzenia, tj. 1 grudnia 2009 r. (vide: k.2-11).

W odpowiedzi na pozew (...) Bank (...) w J. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podał, że powód podejmował wszelkie czynności procesowe zmierzające do pozbawienia wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 9 lipca 2009 r., będącego podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2101/09. Powołał się też na ograniczoną kognicję sądu klauzulowego i wynikającą zeń niezasadność roszczenia dochodzonego pozwem. Dodał, że zarzut przedawnienia roszczeń objętych bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) jest chybiony, gdyż poprzez składanie pism i wniosków oraz dokonanie w dniu 14 kwietnia 2014 r. dobrowolnej wpłaty na poczet wymagalnego zobowiązania, powód przerwał bieg przedawnienia, którego okres upłynąłby w dniu 15 kwietnia 2017 r. (vide: 99-101).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 listopada 2009 r. (...) Bank (...) w J. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), stwierdzający wymagalne zobowiązania Z. J. z tytułu zawartych między stronami umów kredytowych:

- nr (...) z dnia 8 czerwca 2005 r., zmienionej aneksami z dnia 17 marca 2006 r., 20 czerwca 2006 r., 8 sierpnia 2006 r. i 31 maja 2007 r.;
- nr (...) z dnia 24 sierpnia 2006 r., zmienionej aneksem z dnia 31 grudnia 2008 r.;
- nr (...) z dnia 23 listopada 2006 r., zmienionej aneksami z dnia 23 stycznia 2007 r. i 25 kwietnia 2008 r.;
- nr (...) z dnia 27 czerwca 2007 r., zmienionej aneksami z dnia 18 czerwca 2008 r. i 31 grudnia 2008 r.

(bezsporne; dowody: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) – k.14-15, k.6 akt egzekucyjnych Km 2476/15, umowy kredytowe – k.25-51)

Tego samego dnia, tj. 24 listopada 2009 r. (...) Bank (...) w J. złożył pisemne wypowiedzenia warunków wszystkich w/ w umów kredytowych z postawieniem kredytów w stan natychmiastowej wykonalności. W treści pism wskazano, że okres wypowiedzenia wynosi 7 dni, liczonych od daty doręczenia kredytobiorcy zawiadomienia.

(bezsporne; dowód: wypowiedzenia z dnia 24 listopada 2009 r. – k.16-17, k.18)

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2010 r., I Co 1091/09, Sąd Rejonowy w (...) nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 24 listopada 2009 r. klauzulę wykonalności przeciwko dłużnikowi Z. J..

(bezsporne; dowód: postanowienie sądowe z dnia 19 stycznia 2010 r. – k.19-21, k.67 akt sądowych I Co 1091/09)

W dniu 17 września 2015 r. (...)Bank (...)w J. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...)M. K. wniosek o wszczęcie egzekucji z nieruchomości przeciwko dłużnikowi Z. J., w celu wyegzekwowania wierzytelności opiewającej na kwotę 3.393.599,79 zł, stwierdzonej tytułem wykonawczym w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 24 listopada 2009 r., opatrzonego klauzulą wykonalności. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą Km 2476/15.

(bezsporne; dowody: zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego z dnia 21 września 2015 r. – k.22, wniosek egzekucyjny z dnia 17 września 2015 r. – k.1 akt egzekucyjnych Km 2476/15)

W zawiadomieniu z dnia 21 września 2015 r., kierowanym do dłużnika Z. J., Komornik Sądowy informował o przyłączeniu postępowania prowadzonego w sprawie Km 2476/15 do postępowania toczącego się pod sygnaturą Km 2101/09.

(bezsporne; dowód: zawiadomienie z dnia 21 września 2015 r. – k.52, k.8 akt egzekucyjnych Km 2476/15)

Postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 2101/09 wszczęto z wniosku (...)Banku (...)w J. przeciwko dłużnikowi Z. J. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 9 lipca 2009 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w (...)z dnia 31 lipca 2009 r., I Co 573/09. W tytule tym Bank stwierdzał wymagalne zobowiązania Z. J. z tytułu zawartych między stronami umów kredytowych:

- nr (...) z dnia 8 czerwca 2005 r., zmienionej aneksami;
- nr (...) z dnia 8 czerwca 2005 r., zmienionej aneksami;
- nr (...)z dnia 24 sierpnia 2006 r., zmienionej aneksem;
- nr (...)z dnia 23 listopada 2006 r., zmienionej aneksami.

(bezsporne; dowody: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) – k.17 akt egzekucyjnych Km 2101/09, umowy kredytowe – k.5-28 akt sądowych I Co 573/09)

Z. J. podejmował nieskuteczne czynności procesowe, zmierzające do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 9 lipca 2009 r.

(bezsporne; dowody: postanowienie sądowe z dnia 13 września 2016 r. – k.60-64, wniosek o wstrzymanie czynności egzekucyjnych – k.29-30 akt sądowych I Co 878/09, skarga na czynności komornika – k.3-5 akt sądowych IX Cz 75/12, skargi o wznowienie postępowania klauzulowego – k.2-3 akt sądowych IX Cz 60/12, k.2-3 akt sądowych IX Cz 753/11)

W piśmie z dnia 3 października 2016 r. pełnomocnik Z. J. wzywał (...)Bank (...)w J. do wydania tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 24 listopada 2009 r., opatrzonego w klauzulę wykonalności.

(bezsporne; dowód: wezwanie z dnia 3 października 2016 r. – k.23-24)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała. Sąd również nie powziął wątpliwości w tym zakresie. Ustalając stan faktyczny przeprowadzono zawnioskowane przez strony dowody z dokumentów znajdujących się w aktach egzekucyjnych o sygn. Km 2476/15 i Km 2101/09 oraz w aktach sądowych o sygn. I Co 573/09, I Co 878/09, I Co 1091/09, IX Cz 75/12, IX Cz 60/12 i IX Cz 753/11.

W tym miejscu należy podkreślić, że okoliczności sprawy właściwie nie były między stronami sporne. Strony różniły się jedynie oceną tego, czy zasadny jest podniesiony przez powoda zarzut przedawnienia roszczenia. Nie były one przy tym sporne co do tego, że stosownie do treści art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, objętych tytułem wykonawczym w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 24 listopada 2009 r., opatrzonego w klauzulę wykonalności, wynosi trzy lata.

W drodze powództwa z art. 840 k.p.c. dłużnik może żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenia, powołując się na podstawy określone w tym przepisie (§ 1 pkt 1-3), co powinno znaleźć swój wyraz w sformułowaniu żądania pozwu. Powództwo opozycyjne z art. 840 k.p.c., jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na kwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem i w konsekwencji musi być oparte na przyczynach materialnoprawnych.

In casu podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowił przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości lub w części obejmującej roszczenie, które wygasło albo, które nie może być egzekwowane. W doktrynie i judykaturze przyjmuje się, że przedawnienie roszczenia jest zdarzeniem wywołującym skutek w postaci jego wygaśnięcia lub prowadzi do niemożności egzekwowania w myśl art. 117 § 2 k.c. (vide: E. Wengerek, *Przeciwegzekucyjne powództwa dłużnika*, Warszawa 1998, s. 91, tenże, *Sądowe postępowanie egzekucyjne w sprawach cywilnych*, Warszawa 1978, s. 139 i n., tenże, *Glosa do orzeczenia SN z dnia 12 kwietnia 1962 r.*, 2 CR 549/61, NP 1964, nr 3, s. 307 i n., H. Pietrkowski, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część trzecia. Postępowanie egzekucyjne*, Warszawa 2006, s.192, T. Żyżnowski, [w:] *Komentarz do art. 840 Kodeksu postępowania cywilnego*, LEX/el. 2014, uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 1996 r., II CKN 7/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 39, uzasadnienie uchwały SN z dnia 25 stycznia 1977 r., III CZP 71/76, OSNCP 1977, nr 9, poz. 157).

Zgodnie z regulacją art. 123 k.c. bieg przedawnienia może zostać przerwany przez: każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje albo przez wszczęcie mediacji. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 k.c.).

W niniejszej sprawie pozwany (...)Bank (...)w J. dnia 24 listopada 2009 r. wypowiedział Z. J. warunki wszystkich czterech umów kredytowych (nr (...) z dnia 8 czerwca 2005 r., (...)z dnia 24 sierpnia 2006 r., (...)z dnia 23 listopada 2006 r. i (...)z dnia 27 czerwca 2007 r.), stwierdzając tym samym wymagalne zobowiązania powoda, które objęto bankowym tytułem egzekucyjnym (...). Okres wypowiedzenia został określony na 7 dni, liczonych od daty doręczenia kredytobiorcy zawiadomienia w tym zakresie, co jak wynika z twierdzeń powoda, niezaprzeczonych przez pozwanego, nastąpiło w dniu 1 grudnia 2009 r. (vide: k.8). Wypowiadając przedmiotowe umowy pozwany postawił kredyty w stan natychmiastowej wykonalności. Od tego czasu rozpoczęło bieg przedawnienie roszczeń objętych rzeczonym tytułem egzekucyjnym, który przerwano wraz ze złożeniem wniosku o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności. Ponieważ taką klauzulą zaopatrzone bankowy tytuł egzekucyjny w dniu 20 stycznia 2010 r., to od tej daty rozpoczęło swój bieg na nowo przedawnienie roszczeń wynikających z wyżej wymienionych umów kredytowych.

Należy zauważyć, że od tego czasu nie zaszły w ciągu trzech lat okoliczności, które zgodnie z treścią art. 123 k.c. przerwałyby powtórnie bieg terminu przedawnienia. Dopiero w dniu 17 września 2015 r. pozwany złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...)M. K. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi Z. J., w celu wyegzekwowania należności stwierdzonych tytułem wykonawczym w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 24 listopada 2009 r., opatrzonego klauzulą wykonalności (Km 2476/15).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy strona pozwana w żaden sposób nie udowodniła, aby w jakikolwiek ze sposobów wskazanych w art. 123 § 1 k.c. – w okresie od 20 stycznia 2010 r. do 17 września 2015 r. – nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia roszczeń objętych bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...).

Na marginesie zważyć należy, że w rozważanym przypadku nie ma zastosowania przepis art. 125 k.c., który stanowi o dziesięcioletnim terminie przedawnienia, bowiem bankowy tytuł egzekucyjny nawet po nadaniu mu klauzuli wykonalności przez sąd, nie wywołuje skutków prawnych przewidzianych w tym przepisie, dotyczących biegu terminu przedawnienia wierzytelności objętej tym tytułem, wobec czego obowiązuje tu w dalszym ciągu termin przedawnienia wierzytelności określony w art. 118 k.c., wynoszący trzy lata (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 lipca 2003 r., II CKN 363/01, L.).

Wprawdzie pozwany starał się wykazać, że bieg przedawnienia został przerwany przez powoda wskutek składania przezeń pism i wniosków oraz dokonanie dobrowolnej wpłaty na poczet spłaty zobowiązań w dniu 14 kwietnia 2014 r., to jednak stanowisko procesowe pozwanego w tym zakresie nie przekonuje.

Po pierwsze, dołączonym do odpowiedzi na pozew kserokopiom: pism powoda z dnia 26 stycznia 2010 r. i z dnia 23 lipca 2012 r., pisma pozwanego z dnia 27 lipca 2012 r., wniosku pozwanego o przejęcie nieruchomości z dnia 22 maja 2012 r. oraz zlecenia płatniczego z dnia 14 kwietnia 2014 r. nie sposób przypisać waloru dokumentów, albowiem nie zostały one poświadczone za zgodność z oryginałem.

W tym miejscu trzeba wyraźnie podkreślić, że sama odbitka ksero lub inna kopia reprograficzna nie stanowi dokumentu w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego i nie może takiego dokumentu zastąpić. Jeżeli kserokopia nie została odpowiednio poświadczona, to nie stanowi dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 stycznia 2008 r., V ACa 816/07, Lex nr 398729). Niepoświadczona odbitka ksero jest co najwyżej środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma, pozwalającym na dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron (art. 74 § 2 k.c.). W tym zakresie pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, nie przedstawił jednak stosownej inicjatywy. Konkludując, w świetle obowiązujących przepisów procedury cywilnej, przez dokument rozumie się jego oryginał, a wyjątki, kiedy oryginał może być zastąpiony przez odpis (kserokopię) określa wyłącznie ustawa. Zwykła odbitka ksero (tzn. odbitka niepotwierdzona, niestanowiąca dokumentu) nie może zatem skutecznie zastąpić dokumentu, na bazie którego powstała (vide: T. Żyznowski, Komentarz do art. 129 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex/el. 2011).

Z tego powodu Sąd pominął wskazane wyżej kserokopie. Obecny przy ogłaszaniu tej decyzji procesowej pełnomocnik pozwanego nie zgłosił zastrzeżeń do protokołu w trybie art. 162 k.p.c.

Po drugie, nawet gdyby wskazane dokumenty zostały złożone w oryginale lub poświadczone w sposób prawem przewidziany, to z ich treści w żaden sposób nie wynika, jakoby poczynając od dnia 20 stycznia 2010 r. doszło do przerwy biegu przedawnienia roszczeń objętych bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) z dnia 24 listopada 2009 r.

Charakteru takiego dowodu z pewnością nie można byłoby przypisać pismom pozwanego z dnia 27 lipca 2012 r. i z dnia 22 maja 2012 r., stanowiącym odpowiednio: informację Banku o stanie zadłużenia i wniosek Banku o przejęcie nieruchomości. Analogicznej oceny wymagałyby kolejne dokumenty, tj. pismo powoda z dnia 26 stycznia 2010 r., w treści którego mowa jest o bliżej nieokreślonym zadłużeniu „z tytułu poręczenia U. J.” (vide: k.102) oraz wniosek powoda z dnia 23 lipca 2012 r. o wydanie zaświadczenia o wielkości jego zobowiązań w (...)Banku (...) (vide: k.103).

Za dowód potwierdzający przerwanie biegu przedawnienia roszczeń Banku objętych bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...), wbrew twierdzeniom strony pozwanej, nie można byłoby także uznać zlecenia płatniczego z dnia 14 kwietnia 2014 r. Z treści tego zlecenia wynika jedynie, że z rachunku E. O. (a nie powoda) przelano na rachunek pozwanego kwotę 15.000 zł. Z osnowy tego dokumentu nie sposób jednak wyczytać, na poczet jakiego zobowiązania dokonano tej wpłaty. Co prawda, na dole pisma poczyniono ręczną adnotację – „zabezpieczenie umowy nr (...)”,

jakkolwiek trzeba pamiętać, że część roszczeń Banku wynikających z tej konkretnej umowy została objęta bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...), a część – bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...). Treść rzeczzonego zlecenia w żaden sposób nie precyzuje tego, o które wierzytelności chodzi. Nadto nie jest wiadome, kto poczynił takie adnotacje na dokumencie i czy w ogóle był umocowany do dokonania takiej czynności. Poza tym, jak wcześniej zważono, przelewu dokonano z rachunku prowadzonego dla E. O., nie zaś z rachunku powoda. Stąd, nie można podzielić sugestii pozwanego, aby dokument ten poświadczał uznanie przez powoda długu, o jakim mowa w treści bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...). W końcu, nawet przy założeniu możliwości postrzegania opisanego zachowania jako tzw. niewłaściwe uznanie długu (co z przyczyn wcześniej wskazanych nie przekonuje), termin przedawnienia roszczeń rozpoczął swój bieg 20 stycznia 2010 r., a zatem w chwili dokonywania przelewu w dniu 14 kwietnia 2014 r. roszczenia objęte bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...), były już przedawnione.

Powyższe okoliczności obalają głośne twierdzenia pozwanego, jakoby powód swoim zachowaniem uznał roszczenia objęte bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...). Jak trafnie podkreśla judykatura „dla uznania roszczenia wystarczające jest zewnętrzne wyrażenie przeświadczenia o jego istnieniu, a zatem złożenie oświadczenia wiedzy, które wywołuje skutek prawny wynikający z art. 123 § 1 pkt 2 k.c. dopiero wówczas, gdy jednoznacznie potwierdza istnienie skonkretyzowanego długu. O uznaniu roszczenia można mówić wtedy, gdy określone zachowania dłużnika dotyczą w sposób jednoznaczny skonkretyzowanego, skierowanego przeciwko niemu roszczenia. Dla zakwalifikowania zachowania dłużnika w kategoriach uznania roszczenia konieczne jest stwierdzenie, że z rozeznanem daje wyraz temu, iż wierzycielowi przysługuje w stosunku do niego wierzytelność wynikająca z konkretnego stosunku prawnego. Bardziej szczegółowa identyfikacja wierzytelności, w związku z którą następuje uznanie długu jest warunkiem zakwalifikowania w tych kategoriach konkretnego zachowania się dłużnika w tych przede wszystkim sytuacjach, gdy strony sporu pozostają ze sobą w rozmaitych stosunkach prawnych, z których mogą wynikać różne wierzytelności pieniężne. Wymóg ścisłego sprecyzowania roszczenia, będącego przedmiotem uznania wynika z tego, że bieg przedawnienia uznanego roszczenia przerywa się, ale tylko w granicach określonych uznaniem” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 marca 2012 r., IV CSK 366/11, LEX nr 1169840).

Tymczasem na gruncie niniejszej sprawy żadne z wyżej wymienionych pism powoda, kierowanych do pozwanego, podobnie jak zlecenie przelewu z dnia 14 kwietnia 2014 r., nie precyzuje jakichkolwiek wierzytelności bankowych. Dlatego również i z tej przyczyny nie można byłoby ich traktować za uznanie roszczeń objętych bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...).

Całkowicie niezrozumiała jest natomiast linia obrony pozwanego w części, w jakiej odnosi się do podejmowanych przez powoda czynności procesowych zmierzających do pozbawienia wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 9 lipca 2009 r. Mimo że tytuł ten obejmuje należności z umów kredytowych: nr (...), podobnie jak bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), to jednak wierzytelności objęte tymi tytułami, nie są tożsame (wyraźnie różnią się kwotowo), co jednoznacznie wynika z ich treści (vide: k.17 akt egzekucyjnych Km 2101/09 i k.6 akt egzekucyjnych Km 2476/15). Stąd podnoszona przez pozwanego okoliczność, że powód występujący w charakterze dłużnika, podejmował próby (de facto nieskuteczne) obrony przed egzekucją należności objętych bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...), pozostaje bez znaczenia dla kwestii zasadności roszczenia dochodzonego pozwem w niniejszym postępowaniu, które dotyczy stricte bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...).

W ocenie Sądu orzekającego rację miała strona powodowa także odnośnie do tego, że pozwany nie miał podstaw do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) w dniu 24 listopada 2009 r. Z dokumentów załączonych do pozwu wynika bowiem wprost, że tego dnia Bank dokonał dopiero wypowiedzenia warunków umów kredytowych, które objęto treścią rzeczzonego tytułu. Z treści pisma wypowiadającego umowy kredytowe wynika zaś jednoznacznie, że Bank określił siedmiodniowy okres wypowiedzenia kredytów, liczony od daty doręczenia powodowi-kredytobiorcy zawiadomienia w tym zakresie. Tym samym, wobec faktu, że wszystkie niespłacone raty kredytowe stały się wymagalne dopiero z upływem okresu wypowiedzenia, wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego przed postawieniem całego zadłużenia w stan wymagalności, a konkretnie przed rozpoczęciem biegu okresu wypowiedzenia, było sprzeczne z ówczesnie obowiązującym przepisem art. 96 ust. 2 Prawa bankowego. Regulacja ta wprowadzała bowiem rygor wymagalności roszczeń, które miały zostać objęte bankowym tytułem egzekucyjnym. Skoro więc, jak

przyznaje strona powodowa, roszczenia wskazane w treści tytułu egzekucyjnego stały się wymagalne dopiero w dniu 1 grudnia 2009 r., to poczynienie w osnowie bankowego tytułu wzmianki o wymagalności przedmiotowych roszczeń, było wadliwe i sprzeczne z literą prawa.

Przepis art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. stanowi zaś, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, jeśli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności. Oznacza to, że dłużnik może skutecznie powoływać się w pozwie na zdarzenia, które zaszły przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, jak również na zdarzenia zaistniałe między powstaniem tytułu egzekucyjnego a nadaniem temu tytułowi klauzuli wykonalności. W sytuacji, gdy powód-dłużnik powołuje się na zdarzenia zaistniałe przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, to ma prawo zaprzeczyć obowiązkowi spełnienia na rzecz pozwanego-wierzyciela świadczenia wskazanego w tytule.

Mając na uwadze wszystkie poczynione wywody Sąd Okręgowy uznał, że powództwo jest w pełni zasadne, co skutkowało potrzebą pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, o czym orzeczono w pkt. I wyroku.

W przedmiocie kosztów procesu rozstrzygnięto zgodnie z przepisem art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c., przyznając powodowi od pozwanego jako strony przegrywającej sprawę w całości, zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

O nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazując pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Olsztynie kwotę 89.373 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od obowiązku uiszczenia której powód był zwolniony.

/SSR del. Maciej Rzewuski/

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
3. za 14 dni lub z apelacją.

O., dnia 16 marca 2017 r.

/SSR del. Maciej Rzewuski/